

som Konservativ gælder det først og fremmest om en militær Reorganisation, tidsvarende og effektiv paa antagelig, forsvarlig, finansiell Basis. Jeg indrømmer, at den finansielle Byrde kan blive saa stor, at det producerende, erhvervende Samfund synker i Knæ under den. I saa Fald er Forsvaret imidlertid netop ikke effektivt, thi i vore Dage kan en Stats militære Modstandskraft ikke skilles fra det civile Samfunds økonomiske Modstandskraft. Er den sidste lammet, svækker det den første.

Men naar der nu fra Venstres Side gøres saa megen Blæst af den finansielle Side, maa det dog være mig tilladt at minde om, hvad Venstres fejle Beregninger med Hensyn til Kornordningen kostede — den Kornordning, vi Konservative kun modstræbende af Hensyn til det borgerlige Samarbejde gik med til —, hvad Sukkerordningen, saaledes som min ærede Partifælle Hr. Pitzner forudsaa, kom til at koste, hvad Kulindkøbene har kostet, hvad uforsvarligt tilvejebragte Dollarslaan har kostet, hvad der under de nuværende Konjunkturer finansielt udøses paa uforsvarlige Husmandslove, hvad det forelagte Alderdomsunderstøttelseslovsforslag vilde komme til at betyde, hvis det blev vedtaget i den Skikkelse, Venstre havde tænkt sig, hvad Arbejdsløsheden har kostet, fordi Venstre ikke ved midlertidige Toldforanstaltninger vilde, i det Omfang, det var muligt, sætte Erhvervsvirksomheden i Gang og samtidig skaffe Penge i den slunkne Statskasse. Endvidere maa det være mig tilladt at minde om, at vi endnu har en ret bred Margin for Finanstolden, der netop nu under faldende Priser vilde virke meget lidt trykkende.

Naar vi tager Venstres sorgløse Skødesløshed paa alle disse Omraader i Betragtning, er der ingen Grund til at tage dets Bekymring for 14—15 Mill. Kr. Merudgift til Landets Forsvar altfor alvorligt. Min ærede Partifælle Hr. Korsgaard havde ganske Ret i sin Bemærkning forleden til det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, at han havde endnu aldrig set en Stat gaa til Grunde, fordi den havde ofret for meget til sit Forsvar; han troede tværtimod, at de Udgifter, man anvendte til et højst fornødent Forsvar, ofte i høj Grad bidrog til at fremme den produktive Evne paa det ene eller det andet Omraade.

Til yderligere Belysning maa jeg have Lov til at minde om, at den højtærede Kirkeminister i sin Tid havde det moralske Mod aabent at hævde, at Forsvarsudgifterne paa Grund af de usikre udenrigske Forhold ikke kunde nævneværdigt for-

mindskes — det var for ca. 20 Aar siden —, da blev der frygtelig Staahej i Rebellernes Lejr, og neppe havde den radikale Regering overtaget Magten og afløst Venstre, før den radikale Statsminister i et Interview — jeg tror til „Berliner Tageblatt“ — udtalte, at de 30 Millioners Ekstraudgifter til Forsvaret, der nu var vedtaget, vilde finansielt bringe Staten til at synke i Knæ, hvorpaa de selv nogle Aar efter ofrede flere Hundrede Millioner paa Forsvaret. Det var det sidste Hold af Mænd, til hvilke Folket havde Tillid. De fødtes som Politikere paa fejle militær- og udenrigspolitiske Forudsætninger, de levede paa fejle Forudsætninger, og de vil muligvis ogsaa kunne opnaa at dø paa fejle militære Forudsætninger. Deres Betænkning viser, at de har intet lært og intet glemt. Det kalder man et Fremskridtsparti i Modsætning til et Stilstandsparti som det, jeg repræsenterer. Trods de dyreste Lærepenge tager de ufortrødent fat, hvor de slap før Krigen, ganske som om intet var passeret. Medens alt det nu sker derude i Verden omkring os, gaar den hjemlige radikale Mølle som sædvanlig klip-klap, klip-klap, med uforstyrrelig Sikkerhed. De har lige saa lidt forstaaet Verden under Krigen som før Krigen, og efter Krigen lever de tilsyneladende uden Føling med og Forstaaelse for de gigantiske Kræfter, der nu holder Verden i en stadig skæbnsvanger Uro. De kalder sig Europæere, men naar Krigen ikke har kunnet vække dem til klarere Bevidsthed om de virkelige Forhold i Europa, saa tror jeg ikke, der er nogen Sandsynlighed for, at det overhovedet vil ske før den Dag, som jeg ikke haaber vil indtræffe, da Krigens Vildtyr indfinder sig og bortfører deres europæiske Uskyldighed. Man behøver blot at sammenligne det ærede Medlem Hr. P. Munchs Polemik med Holstein-Ledreborg under Forsvarsdebatten i 1909 og de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte nu, for at se, at alt absolut er ved det gamle. Det ærede Medlem har intet at trække fra og intet at lægge til. Det maa være herligt for en politisk Fører at vide sig selv saa ufejlbarlig. Men inden jeg forlader det ærede Medlem og hans Meningsfæller, vil jeg dog gerne gøre dem en Kompliment, fordi de i det mindste paa Papiret har haft den Frimodighed at hævde et bestemt Standpunkt og det uden Hensyn til, at Verdenskrigen har kuld-kastet det, og uden Hensyn til, at der i Europa neppe findes et radikalt Parti, som indtager et saadant Standpunkt.

I øvrigt skal jeg ikke indlade mig paa